

Sanna Kangasniemi, 34, on Helsingin Sanomien Nyt-liitteen toimittaja, joka asuu avomiehensä ja yksivuotiaan Vilho-poikansa kanssa Helsingissä. Kolumnisti tuumii ja epäröi, mutta uskoo vakaasti siihen, että pieni on suurta.

Apua, se on poika!

"AVOVAVA", Vilho sanoo.

Avolava-auto on punainen ja usein parkissa talomme edessä.

Se on Vilhosta ehkä hienointa roska-auton jälkeen. Niin hienoa, että se on hänen ensimmäinen yhdyssanansa.

Hienoja ovat myös nosturit, lakaisukoneet ja traktorit.

Aiemmin ajattelin, että pakkoko tenavalle on osoitella kaiken maailman kauhakuormaajia.

Pakko on. Kun ne ovat lapsesta niin hienoja. Kun ne ovat ainakin tästä yhdestä *poikalapsesta* niin hienoja.

Toki olen sukupuolisensitiivisyyden kannalla (ostan Vilhon leggingsit tyttöjen osastolta). Mutta ei sille mitään voi, että liikkuvat härvelit näyttävät kerta kaikkiaan olevan poikien juttu.

Vitsailemmekin puolisoni kanssa kasvattavamme lapsiraukkamme sukupuolinnormatiivisesti. Naapurissakin asuu setä eikä ihminen.

KUN VILHOA ODOTTAESSANI kuulin lapsen olevan poika, kriisiydyin. Oli pakko marssia kirjastoon hakemaan tietoa. Minulla oli kertakaikkisen vastustamaton halu ymmärtää, millaista on olla poika. Valmistautua tulossa olevan vieraan olennon kasvattamiseen.

Lainasin muun muassa kirjat *Miksi pojat ovat poikia ja miten kehittää heidän*

parhaita puoliaan sekä *Kehu ja kasvata poika*.

Ei noista niteistä huomattavaa riemua ollut, muutamia mieleenjääneitä yksityiskohtia lukuunottamatta. Pysäyttävä oli esimerkiksi tutkimustieto, jonka mukaan poikavauvoille aletaan tietystä iässä puhua vähemmän kuin tyttövauvoille. Se käy helposti, koska pojat ovat enemmän liikkeessä.

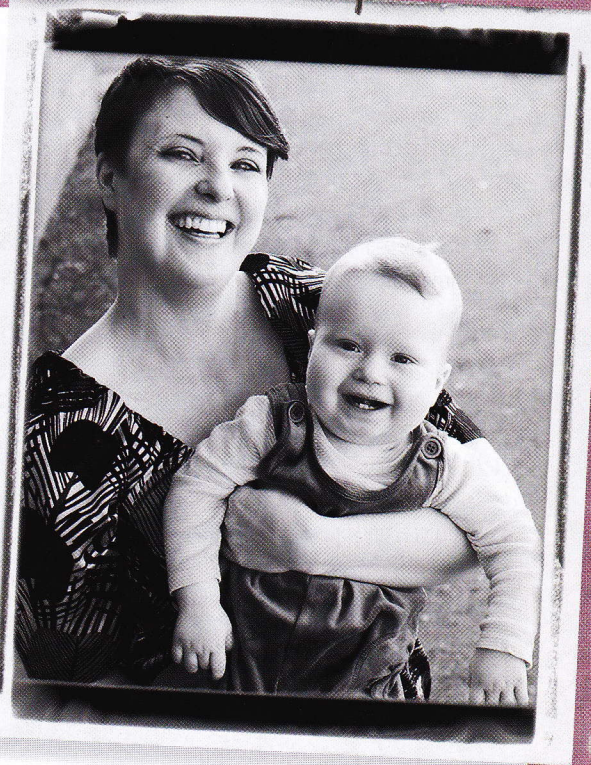
Palautin kirjat kirjastoon jo ennen kuin Vilho syntyi. Kriisi oli siltä erää käsitelty.

Jonkinlaisena onnenamulettina pidän edelleen hyllyssä siskolta lainattua **Raisa Cacciatoren** ja **Samuli Koiso-Kanttilan** *Pelastakaa pojat!* -kirjaa. En ole vielä päässyt siinä alkua pidemmälle, mutta jotenkin jo kirjan läheisyys ryhdistää.

HIENONIN JÄRKYTYS tulevan lapsen sukupuolesta palautui mieleen **Olli Jalosen** *Poikakirja*-romaanin lukiessa.

"Onneksi pikkupojilla ei nykyisin ole tällaisia mahdollisuuksia jatkuvaan pomminrakentamiseen", huokaisin miehelleni.

Jalosen omaan lapsuuteen pohjautavassa romaanissa päähenkilöllä ystävineen on maaniselta tuntuva tarve räjäytellä mahdollisimman isoa paukkuja. Yksi onnistuu niin hyvin, että sitä

luullaan sodanaikaiseksi lentopommiksi. Alkoi tuntua hyvältä ajatukselta, että lapset eivät juurikaan enää kirmaa piholla ilman valvontaa.

Sillä – ja tässä olin taas alkuperäisen kriisin ytimessä – mitäpä minä tosiaan tietäisin siitä, mitä pojat tekevät, kun ovat keskenään. Millaisia ylipäänsä ovat.

RAUHOITUIN SITTEN TAAS. Ensinnäkin, osaan ihan sujuvasti nimetä avolavan, rekan, kuorma-auton ja paketti-auton.

Kuorma-auton ja paketti-auton eroista olen kyllä hieman epävarma.

Ja toiseksi. On totta, että minulla ei koskaan voi olla kokemusta poikana olemisesta.

Mutta vielä vähemmän tiedän siitä, millaista on olla lapsi 2010-luvulla. Sukupolvien väliset erot nimittäin peittoavat sukupuolten väliset milloin vain.

Kolmanneksi. Olihan minullakin yksi pikkuauto, hieno pinkki Datsun. Siinä oli avautuvat etuovet aivan kuten Vilhon turkoosissa Trabantissa. *